

## Water in handen

De dag krimpt, buigt en sluit af, in een stilte van helder water.  
Een symbolische, filosofische God, die zijn overvolle geest streelt  
in de schemerige hoek van de kamer.  
Zijn voeten lam en gewichtloos, op een vloer van abstract mar-  
mermotief.  
O schoonheid van de verblinde, waaierige bomen in dat mooie mei.  
Plezierige, warme oren van rust, opwinding en alcohol, lachende  
blijdschap  
in haar schoot, die zijn onzekerheid weggooit.  
Zijn hals zoet, zacht en beschermd tegen de wereld.  
Zijn handen koud en slap van burgerlijke, koude lampen.  
Zonnige lichten in begroeide ruïnes, waar ik haar wil voelen, haar  
wil versieren,  
waar mijn gevoel, mijn prachtige sfeer, openbarst als een muurbloem.  
Dood niet de bloem, knijp haar, lik haar, bind haar vast.  
O lollige lente, vrolijke, lieve lente, met haar witte bloemen en  
paarden op het gras,  
blind en niet wetend van deze rare mensheid.  
Geluk is als water in handen, als water in handen!  
Maar geen zorgen, er komt genoeg water.

## De laars van mijn jongensjaar

Laat hem de oude, geurige stad betreden van rokerig houtskool.  
Gehuld in de lavendel van zijn oude jaar.  
Laat hem de jarenlange duivel van de voorzienigheid de grond in slaan.  
Laat hem weer bestaan in de groene heuvels van de vrouw.  
De vieze deurmat van spijt, de klokken van het nieuwe jaar luiden aan zijn wazige raam.  
Verdwij, ziel, ziel van waan. Laat hem vrij voelen in de zonnestralen,  
op de laarshakken van zijn jongensjaar plette hij de voorzienigheid.  
Op de dorpsstenen van de broeierige zomerliefde betrad hij dit witte, koloniale huis,  
met de vele, felle ramen die uitkeken naar de tuin, waar de mooiste mensen lessen gaven in onophoudelijke creativiteit, die versplinterde in wijn en hem liet liggen  
in de hangmat, geen blijk liet geven aan dit God-sturende geheim, dat hem nu verkalkt.  
Laat hem vallen in deze prachtige stad.  
In het meer, waar de middagen en avonden nog melk zijn.  
Hij de poorten opent naar het eeuwige mei en roept:  
“O, de innerlijke vrijheid kent mij!”

Spreek tot mij

Paden, wandelwegen, velden,

Betoverd door mijn oog,

Ontregeld in het hoofd.

O, spreek tot mij!

Wolken van verbeelding, jullie golven en bergpoorten...

Mijn chaos gevlogen in de witte dromen.